

Sygn. akt V CSK 411/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa T. S.A. w K. przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej
Nieruchomości przy ul. S.

w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 kwietnia 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie jako kolejny środek zaskarżenia wykorzystywany przez strony do kontroli wydanego przez sąd orzeczenia przez sąd kolejnej, wyższej instancji. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 kwietnia 2020 r. powódka T. S.A. z siedzibą w (...) oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, tj. dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencki, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Z tej przyczyny przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa.

Wymaganie sformułowania zagadnienia prawnego jako zagadnienia abstrakcyjnego nie należy rozumieć w ten sposób, iż zagadnienie to ma abstrahować od okoliczności faktycznych i prawnych występujących w sprawie, w której wnoszona jest skarga kasacyjna. Niezbędne jest kreowanie takich zagadnień problemowych, które *in meritum* aktualizują się w obszarze ustaleń

faktycznych i stanu prawnego występującego w stosownej sprawie. Nie jest więc właściwe formułowanie we wniosku o przyjęcie takich zagadnień prawnych, których rozstrzygnięcie jest indyferentne z perspektywy rozpoznawania skargi kasacyjnej. Taki stan rzeczy występuje m.in. w sytuacjach, w których skarżący - formułując zagadnienie prawne - włącza te elementy, które nie znajdują oparcia w okolicznościach faktycznych stwierdzonych w sprawie.

Ekspozowane przez skarżącą we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienia problemowe dotyczące świadczeń stron w ramach umowy o roboty budowlane, w której zastrzeżono wynagrodzenie ryczałtowe opierają się na elementach konstrukcyjnych, które pozostają poza sferą okoliczności sprawy. Skarżąca podnosi bowiem, że doszło do celowego zaniżenia przez pozwaną wymiaru robót (zagadnienie nr 1) oraz, że wykonano większy zakres prac objętych umową (zagadnienie nr 2 i 3), chociaż z ustaleń Sądu Apelacyjnego wynika, iż nie doszło do wykonania robót dodatkowych, zaś umowa wskazywała zakres robót i w oparciu o tenże zakres zostało ustalone przez strony wynagrodzenie kosztorysowe. Z tego też względu przedstawione przez skarżącą zagadnienia prawne nie można uznać za wystarczające dla podjęcia decyzji procesowej o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ich rozstrzygnięcie nie ma bowiem przełożenia merytorycznego na kierunek rozpoznania wniesionego środka zaskarżenia.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw